

INTERVJU S TINO PRIHAVEC O SIRSKEM TABORIŠČU V LIBANONU

1.) Ali obstaja kak ekvivalent vrtcem v taborišču?

Šolo, ki jo je ustanovila organizacija Kayany, obiskujejo otroci med 4. in 14. letom: mlajši so doma, v oskrbi staršev. Družbena struktura namreč ne gradi potrebe po vrtcu kot ustanovi, ki skrbi za otroke, medtem ko so starši na delu; ženske tradicionalno skrbijo za družino, medtem ko očetje delajo. V redkih primerih, ko matere ni ali dela se pokaže družbena zavest, da je potrebno za otroke poskrbeti; na pomoč priskočijo sorodniki ali sosedje.

Otroci med 4. in 6/7. letom starosti obiskujejo šolo, vendar je njihov "pouk" prilagojen; primerljiv je našim vrtcem. Predvsem gre za veliko igranja, petja, skupinskih aktivnosti, ki jih navajajo na šolsko okolje in bolj disciplinirano obnašanje.

2.) Kako čas preživijo otroci, ki še ne hodijo v šolo?

Znotraj šotorev ter pred njimi; v igri z bratci, sestrami: preživljajo ga kar se da normalno za dane razmere.

3.) Ali za otroke, ki še niso v šoli, obstajajo posebne delavnice/ustvarjalnice?

Za otroke, ki niso še v šoli, ni organiziranih specifičnih delavnic. Dodatne aktivnosti in izobraževanja so dana materam in pa mladostnikom, po 14.letu, ki zdaj začenjajo z nekakšnim izobraževanim botrstvom. Ker gre za mladostnike, ki imajo že nekaj znanja, predvsem pa študijske navade, smo jim dali občutek pomembnosti in dnevnega "task-a", da pomagajo pri izobraževanju mlajšim otrokom.

4.) S katerim letom se pričanja šolanje?

Šolanje se prične pri štirih letih, vendar to seveda ne pomeni formalno izobrazbo. V najboljšem primeru bodo ti otroci lahko vstopili v libanonski izobraževalni sistem po treh letih priprav, torej s sedmimi leti.

5.) Koliko otrok sestavlja razred?

Razredi so različno veliki; od 15-40 otrok.

6.) Ali so učenci razdeljeni v posamezne razrede po kakšnem ključu (starost/predznanje)?

Učenci so razdeljeni glede na znanje, kar predstavlja problem, saj je starostni razpon otrok v istem razredu tudi po več let. Na žalost jim logistika ne dovoljuje organizacije manjših razredov z enakimi starostnimi skupinami.

7.) Koliko ur na dan poteka izobraževanje?

Izobraževanje poteka od 3-5 ur. Zaradi velikega števila učencev obstajata jutranji in popoldanski termin.

8.) Kako izgleda učilnica, s čim je opremljena?

Učilnice so presenetljivo zadovoljive za razmere in učne namene. Sicer preproste zgradbe, razvite na ameriški univerzi kot projekt študentov arhitekture, so prijetne za poučevanje. Prezračevanje in ventilatorji pomagajo pri vročini. Šolske klopi so prav tako primerne. Stene so polepljene z različnimi plakati, prikazujoč številke, barve, abecedo in pravila v razredu. Prav tako so v razredu različne igre, knjige, radio. Šola razpolaga s prenosnimi računalniki in projektorjem. Razlike med šolami pri nas so v pomanjkanju igral, bralnih koticov, tehnološkimi napravami kot so interaktivne table itd.

9.) Ali se izobražujejo vsi otroci v taborišču, tudi najbolj travmatizirani?

Da, k pouku so vpisani vsi otroci med določenimi leti. Starši so hitro sprejeli šolo kot del vsakdana in otroke kljub travmam spodbujajo k obisku, saj se napredek hitro kaže, hkrati pa je že veliko otrok, ki so prešli čez najhujša obdobja. Seveda je pristop do otrok s travmami drugačen. Kljub temu, da so v razredu, se jih ne sili k sodelovanju in jim vzgojitelji ter osebje Kayany pustijo čas, da se sami pridružijo igram. Prav tako se jim nudi posebna pozornost, ko je okolje preveč naporno za njih.

10.) Kdo poučuje, kakšno predznanje mora imeti oseba, ki poučuje begunce?

Poučujejo tako libanonski kot sirijski učitelji; libanonski morajo poznati sirijsko arabščino. Učitelji so sicer imeli usposabljanje za delo z begunci, vendar nimajo posebnega izobraževanja ali psihološkega ozadja. Nekaj učiteljev je tudi samih beguncev. Za takšno delo nasplošno gledano ni preveč prijav; organizacije se morajo zadovoljiti s prijavami in iz tega ustvariti najboljši možni rezultat.

11.) Česa se učijo, katere predmete obravnavajo?

Libanonski izobraževalni sistem ima velik poudarek na jezikih; angleščina, francoščina, klasična in libanonska (levantinska) arabščina so v ospredju poučevanja. Sirojski izobraževalni sistem, v nasprotju, tujih jezikov ne vključuje pred univerzitetno stopnjo. Glavni namen šole v neformalnem šotorskem naselju je premostitev teh izobraževalnih stopenj, da se bodo sirski otroci lahko postopno vpisali v libanonski izobraževalni sistem. Jeziki in matematika sta tako v ospredju.

12.) Ali izobraževanje poteka v angleščini? So prisotni tudi prevajalci?

Izobraževanje poteka v arabščini, razen za nekaj razredov starejših učencev oz. tistih z najboljšim predznanjem; le-ti so v angleških razredih, kjer jih libanonski učitelji poučujejo v angleščini (z možno pomočjo, če ne razumejo navodil v arabščini). V poletnih mesecih smo jih dvojezično poučevali tujci (v parih, angleško in angleško/arabsko govoreči praktikantje). Samo angleško govorečih tujcev med letom tam ni.

13.) Ali obstajajo kakšni učbeniki/delovni listi, ki ste jih uporabljali?

Ministrstvo za socialne zadeve je sicer razdelilo nekaj tisoč zastoj učbenikov med sirskimi študenti-porazdeljeni so bili med prvim valom in v bolj urbanih območjih, takod a "naših" naselij niso dosegli. Organizacija Kayany jim priskrbi osnovne učbenike, prav tako jim dnevno tiskajo aktivnosti. Otroci so spodbujeni k samostojnem razvoju; pisanje lasne knjige (slikanice) je bila ena izmed njih; finančno je to izjemno nizek strošek, hkrati pa se otroci ob njem razvijajo.

Tujci smo gradiva oblikovali sami; za mlajše smo uporabljali več aktivnosti in jim stvari kazali/so jih morali posnemati. Delo s starejšimi je bilo kar se tiče koncentracije lažje in smo jim lahko dali pisne aktivnosti. Podobno kot učitelji, smo bili skromni; preproste aktivnosti s papirjem, voščenkami, svinčniki. Aktivnost, ki zahteva dražje materiale, kot so bleščice, prstne barve so luksuz.

14.) Kako so otroke, ki so zaradi napadov poškodovani, invalidi ali imajo vidne brazgotine, sprejeli drugi otroci? So se družili z njimi?

Presenetljivo poškodovanost ne predstavlja problema ali povzročča bullying med otroci. Tu se resnično vidi, da jih je večina šla skozi podobne situacije, ki jih je prisilila v beg. Tudi, če sami niso izkusili fizičnih poškodb, imajo prijatelje, sorodnike ali celo starše, ki jih je. Sočutje je tu na prvem mestu; otroci si bodo med seboj pomagali, če je nekdo na invalidskem vozičku, starejši poskrbijo za mlajše, travmatizirani so vzeti pod okrilje sošolca ali brata/sestre. Prav tako imajo vidne brazgotine nekateri mentorji, ponovno, to ne predstavlja nobenega problema. Takšna in drugačna poškodovanost je tako vseprisotna, da je razumljena kot nekaj navadnega.

To seveda ne pomeni, da nasilja med otroci ni; ravno nasprotno, ogromno ga je, vendar gre za mini prepire in pretepe, ki nastanejo iz trivialnih stvari; kdo dobi katero barvo žoge, nekdo je stopil komu na noge, drugi je bil preglasen. Včasih se udarijo iz dolgčasa in se pri tem smeji; na splošno je nasilje med njimi razumljeno popolnoma drugače kot v slovenski družbi.

15.) Kdo financira izobraževanje teh otrok?

Financiranje je v Libanonu vse prej kot transparentno. Iz razpoložljivih podatkov Kayany deluje pod sponzorstvom ustanoviteljice, ki je znana humanitarka in soproga enega vplivnejših politikov v Libanonu. Gradnja šol je bila financirana s strani Ameriške Univerze v Beirutu (oz. njihovega centra za državljansko in družbeno aktiviranje), ki je donacije dobilo iz različnih virov; eden izmed njih je bila tudi danska ambasada.